

РЕШЕНИЕ

№ 612

гр. С., 13.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 51 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ИВЕТА В. ИВАНОВА

при участието на секретаря ДИАНА АЛ. ИВАНОВА
като разгледа докладваното от ИВЕТА В. ИВАНОВА Гражданско дело № 20211110150724 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Предявени са от [фирма] против П. Д. Т. и К. В. Т. – при условията на разделна отговорност помежду им (след прекратяване на производството по делото в частта относно предявените искиове против ответниците Е. В. Т. и Д. В. М. с влязло в сила определение от 29.07.2022 г. на основание чл. 232 ГПК – поради оттегляне на исковите претенции по отношение на тези ответници) кумулативно обективно и субективно пасивно съединени осъдителни искиове с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. с чл. 200, ал. 1 ЗЗД, вр. с чл. 150 ЗЕ, по чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД и по чл. 86, ал. 1 ЗЗД за заплащане – всеки от ответниците по $\frac{1}{2}$ част (след допуснато изменение на исковите претенции срещу тези ответници на основание чл. 214, ал. 1, изр. 3 ГПК чрез увеличаване на техните размери с протоколно определение от 24.10.2022 г.) от следните вземания: сумата от 774,58 лева, представляваща цена на доставена топлинна енергия за периода от м. 05.2017 г. до м. 04.2019 г. до топлоснабден имот с адрес: [адрес], с абонатен № [№], сумата от 135,04 лева, представляваща обезщетение за забава върху стойността на топлинната енергия за периода от 15.09.2018 г. до 12.01.2021 г., сумата от 23,26 лева, представляваща цена на услугата дялово разпределение на топлинната енергия за периода от м. 12.2017 г. до м. 04.2019 г., както и сумата от 5,21 лева, представляваща обезщетение за забава върху възнаграждението за дялово разпределение за периода от 30.01.2018 г. до 12.01.2021 г., ведно със законната лихва върху главниците, считано от датата на подаване на исковата молба – 31.08.2021 г. до окончателното им погасяване, които суми се разпределят между двамата ответници, както следва: по 387,29 лева, представляваща цена на доставена топлинна енергия за периода от м. 05.2017 г. до м. 04.2019 г., по 67,52 лева, представляваща обезщетение за забава върху стойността на топлинната енергия за периода от 15.09.2018 г. до 12.01.2021 г., по 11,63 лева, представляваща цена на услугата дялово разпределение на топлинната енергия за периода от м. 12.2017 г. до м. 04.2019 г., както и по 2,60 лева, представляваща обезщетение за забава върху възнаграждението за дялово разпределение за периода от 30.01.2018 г. до 12.01.2021 г., ведно със законната лихва върху главниците, считано от датата на подаване на исковата молба – 31.08.2021 г. до окончателното им погасяване.

Ищецът твърди, че ответницата П. Д. Т., заедно с лицето В. К. Т. били потребители за битови нужди на доставяната от него топлинна енергия в топлоснабден недвижим имот с адрес: [адрес], с абонатен № [№]. Посочва, че след смъртта на лицето В. Т., във връзка с доставката на топлоенергия до имота възникнало облигационно правоотношение между ищцовото дружество, като доставчик на същата и ответницата П. Т. и ответника К. Т. В. (законен наследник на В. Т.), от друга страна, като потребители – клиенти на топлинна енергия съгласно § 1. т.2а ДР на Закона за енергетиката. Изяснява, че правоотношението е възникнало въз основа на договор за продажба на топлинна енергия при Общи условия, чиито клаузи съгласно чл. 150 ЗЕ обвързват потребителите, без да е необходимо изричното им приемане. Поддържа, че през процесния период е доставил до имота топлинна енергия, като ответниците не са изпълнили насрещното си задължение за заплащане на дължимата цена, формирана на база на прогнозни месечни вноски и изравнителни сметки, изготвени от дружеството, извършващо дялово разпределение в края на отчетния период на база реален отчет на уредите за дялово разпределение, както и стойността на услугата за дялово разпределение. Изяснява, че съгласно приложимите към правоотношението Общи условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди, в случай, че резултатът от изравняването е сума за доплащане, тя се прибавя към първата дължима сума за съответния период, а когато е сума за възстановяване, от нея се приспадат най-старите просрочени задължения на потребителя. Твърди, че съгласно общите условия от 27.06.2016 г., в сила от 10.07.2016 г., ответниците, като клиенти на топлинна енергия, е следвало да заплатят стойността на същата в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнася. П. Т. и К. Т. не погасили в срок дължимите суми в размер от 774,58 лева – главница за доставена топлинна енергия за периода от м. 05.2017 г. до м. 04.2019 г., 135,04 лева - обезщетение за забава върху стойността на топлинната енергия за периода от 15.09.2018 г. до 12.01.2021 г., 23,26 лева – цена на услугата дялово разпределение на топлинната енергия за периода от м. 12.2017 г. до м. 04.2019 г., както и сумата от 5,21 лева, представляваща обезщетение за забава върху главницата за дялово разпределение за периода от 30.01.2018 г. до 12.01.2021 г., като всеки от ответниците отговаря за заплащането на 1/2 част от същите. Намира за дължима и претендира законната лихва за забава, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на вземанията. С тези съображения отправя искане за уважаване на предявените искиви претенции и за присъждане на сторените по делото разноски.

Преписи от исковата молба и приложенията към нея са връчени на ответниците П. Д. Т. и К. В. Т., като в законоустановения едномесечен срок по чл. 131, ал. 1 ГПК същите не са депозирали писмени отговори. В проведените открити съдебни заседания ответниците не се явяват, не изпращат представител, като по делото не са представени и писмени становища от последните във връзка с предявените искиви претенции.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Предявени са осъдителни искиве с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. с чл. 200, ал. 1 ЗЗД, вр. с чл. 150 ЗЕ, по чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД и по чл. 86, ал. 1 ЗЗД, при условията на кумулативно обективно и субективно пасивно съединяване.

С протоколно определение от 24.10.2022 г. съдът е уважил искането на ищеца [фирма] и е допуснал изменение на предявените срещу П. Д. Т. и К. В. Т. осъдителни искиве по реда на чл. 214, ал. 1, изр. 3 ГПК – чрез увеличаване на техния размер по начин, че всеки от ответниците да отговаря за по 1/2 част от общото задължение при конкретно посочване на претендираните от тях суми.

За прецизност следва да се отбележи, че при съобразяване с размерите на първоначално предявените срещу тези ответници искиве, се достига до извод, че реално

изменението от 24.10.2022 г. се отразява върху исквете, насочени срещу ответника К. Т., доколкото макар променена идеалната част, претендирана от ответницата П. Т. от 3/6 части (съгласно уточнителната молба от 30.09.2021 г.) на 1/2 част, се касае за едни и същи по размер вземания, доколкото 3/6 части се равнява на 1/2 част.

По същество:

По исквете с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. с чл. 200, ал. 1 ЗЗД, вр. с чл. 150 ЗЕ, по чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД:

Основателността на иска за цена на потребена топлинна енергия предполага установяване от ищеца, при условията на пълно и главно доказване, възникването и съществуването през процесния период на облигационно отношение между него и ответниците с предмет покупко – продажба /доставка/ на топлинна енергия, по силата на което е доставил топлинна енергия в твърдените количества, при което за ответната страна – при съответните части, е възникнало насрещно задължение за заплащане на цената в претендирания размер, както и, че през процесния период в сградата, в която се намира процесният имот, е извършвана услугата дялово разпределение, при което е възникнало задължение за заплащане на възнаграждение за предоставената услуга в претендирания размер.

Съгласно разпоредбата на чл. 153, ал. 1 ЗЕ „клиенти на топлинна енергия” са всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда в режим на етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, а по силата на дефинитивната правна норма, регламентирана в §1, т. 2а от ДР на ЗЕ (в сила от 17.07.2012 г.) „битов клиент“ е клиент, който купува електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване, или природен газ за собствени битови нужди. Следователно, при придобиване на правото на собственост, респ. при запазване или учредяване на вещно право на ползване върху топлоснабден имот по силата на закона и без да е необходимо изрично волеизявление, собственикът/вещният ползвател на имота става страна по продажбеното правоотношение.

В този смисъл е и клаузата на чл. 1, т. 2 от процесните Общи условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от [фирма] на клиенти в град С., приложими от ищеца и одобрени с Решение № ОУ-1 от 27.06.2016 г. на КЕВР на основание чл. 150, ал. 1 ЗЕ, публикувани във вестник Монитор на 11.07.2016 г., а с това и влезли в сила, съгласно която „битов клиент“ е клиент, който купува топлинна енергия с топлоносител гореща вода за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване за собствени битови нужди. Обусловеността на качеството „потребител на топлинна енергия“, съответно клиент на същата от придобиването на право на собственост/вещно право на ползване върху топлоснабден имот следва и от клаузата на 12, ал. т. 12 от Общите условия, предвиждаща като задължение на клиента при придобиване на вещни права върху топлоснабден имот да поиска от продавача откриване на партида.

Събраните по делото писмени доказателства сочат, че с договор от 18.03.1992 г. за продажба на държавен недвижим имот по реда на Наредбата за държавните имоти (НДИ), сключен между кметски наместник, въз основана на Заповед № [№]/90 на Председателя на ИК на Общински народен съвет – община С., и В. К. Т. и П. Д. Т., като купувачи, е извършена покупко – продажба на недвижим имот, представляващ апартамент 19, собственост на държавата /ведомствен на СО „промишлено строителство“, находящ се в [адрес], построен в комплекс „Х.С.“ със застроена площ от 65,36 кв. м., с принадлежащите избено помещение № 19 с полезна площ от 2,87 кв. м. и 0,975 % идеални части от общите части на сградата. В договора е посочено, че покупната цена на имота и режийните разходи за същия са заплатени изцяло от купувачите съгласно квитанция № 654/51 от 18.03.1992 г.

Установява се, от представената информация от „Г.и.с.“ (ГИС) С., обективирана в писмо с вх. № 53307/18.03.2022 г., че настоящ административен адрес: [адрес] се отнася за

многофамилна жилищна сграда с четири входа, отразена с идентификатор [№] в КККР, одобрени със Заповед № [№] от 24.07.2017 г. на изп. директор на АГКК, попадаща в кв. 44 по плана на местност „С. – Х.С.“ – С.о. и находяща се на територията на ж.к. „Х.С.“, район С., описвана със стар адрес: [адрес].

Съгласно приетото по делото Удостоверение, издадено от С.о., район С. на изградения след 1976 г. на територията на района жилищен комплекс е дадено наименование ж.к. „Х.С.“, като до момента наименованието не е променено с решение на Столичен общински съвет от ж.к. „Х.С.“ в популярното сред населението име ж.к./кв. С., не е извършвана и промяна в административните номера на жилищните сгради.

Изяснява се, че в поименен списък за броя на живущите по апартаменти в жилищна сграда – блок 48, вх. А и Б, ж.к. „С.“, [адрес] е вписано лицето В. К. Т., с ЕГН: *****, с посочени: [адрес], отоплителна кубатура от 164 м³ и брой на членове – 4. Информацията е удостоверена с подписа на лицето (обстоятелство, неоспорено в процеса).

Изяснява се, че в поименен списък – Приложение № 1 към Протокол от проведено Общо събрание на етажните собственици от жилищна сграда – блок 48, вх. А и вх. Б в ж.к. „Х.С.“, на което е взето решение да се сключи договор с [фирма] за извършване на индивидуално измерване на потреблението на топлинна енергия и вътрешно разпределение на разходите за отопление и топла вода и издаване на обща и индивидуални сметки, съответно за избор на упълномощен представител на етажната собственост, който да подпише договора и за определяне на относителен дял на разхода на топлинна енергия, свързан с топлоотдаване от главните линии на общите сградни инсталации, като собственик на апартамент № 19 в сградата се е подписало лицето В. Т. с посочен отопляем обем от 143 м³ и отразени данни: „спряно – затапен“.

В изпълнение на взетото протоколно решение на ЕС на 31.10.2001 г. е сключен договор № 328 между [фирма], като изпълнител и ЕС с адрес: [адрес], вх. А и вх. Б, като възложител за доставка и монтаж на термостатни винтили, термостатни глави и индикатори за разпределение на разхода на топлинна енергия и за извършване на индивидуално измерване на потреблението на топлинна енергия и вътрешно разпределение на разходите за отопление и топла вода. Договорът е сключен за срок от 3 години. На 03.06.2020 г. между [фирма] и [фирма] е сключен договор № Д-о-67/03.06.2020 г. при общи условия за извършване на услугата дялово разпределение на топлинна енергия по чл. 139в от ЗЕ В СЕС, описани по адреси в нарочно приложение. Договорът е сключен за срок от 3 години – чл. 1 от същия.

Данните, следващи от приобщените по делото Удостоверение за наследници с изх. № [№]/27.09.2021 г., издадено от С.о., район С., съдебно удостоверение, издадено от Софийски районен съд от 26.10.2021 г., заявление за отказ от наследство с вх. № при СРС 20230/04.02.2022 г. и заверен препис от решение № 1147/16.02.2022 г. по гр. дело № 5569/2022 г. по описа на СРС, 149-ти състав, сочат, че лицето В. К. Т. е починало на 08.12.2018 г., оставяйки за свои законни наследници съпругата си П. Д. Т. (ответницата по делото), синовете си Е. В. Т. и К. В. Т. (ответникът по делото) и дъщеря си Д. В. М.. Изяснява се също така, че Е. В. Т. се е отказал от наследството, оставено от своя наследодател В. Т. с молба от 21.10.2021 г., като този отказ е вписан в особената книга на Софийски районен съд под № 1983/27.10.2021 г. Установява се, че по заявление с нотариално заверен подпис с вх. № при СРС 20230/04.02.2022 г. Д. В. М. се е отказала от наследството, оставено от нейния баща В. К. Т., като този отказ е вписан в особената книга на Софийски районен съд под № 316/16.02.2022 г.

Съдържащите се в така събраните доказателствени източници данни обуславят извода, че процесният недвижим имот – апартамент № 19, находящ се в [адрес] е придобит от ответницата П. Д. Т. и третото за процеса лице В. К. Т. по силата на договора за покупко – продажба от 18.03.1992 г. на държавен недвижим имот по реда на НДИ. Посоченото

обстоятелство се подкрепя и от данните, отразени в последващите документи, подписани от лицето В. К. Т. и пряко свързани с доставката на топлинна енергия в процесния имот.

Следва да се отбележи, че доколкото към момента на сключване на договора от 1992 г. страна, в качеството си на купувачи по сделката, са били и двете лица и предвид липсата на доказателства относно момента на възникване на брачното правоотношение помежду им (прекратено със смъртта на лицето В. Т. на 08.12.2018 г.), то следва да се приеме, че същите са придобили по равни права от имота при режим на съсобственост - до 07.12.2018 г. След смъртта на съсобственика В. Т. на 08.12.2018 г. притежаваната от него 1/2 идеална част от собствеността поначало е наследима по силата на наследственото правоприемство от законните му наследници – съпругата му П. Т. и низходящите му Е. Т., Д. М. и К. Т. при равни квоти – по 1/8 идеална част (арг. чл. 5 и чл. 9, ал. 1 ЗН).

С оглед осъществените от двама от наследниците – Е. Т. и Д. М. откази от наследството на баща си В. Т. по реда на чл. 52 ЗН, то с наследената от тях идеална част се уголемяват дяловете на останалите наследници – арг. чл. 53 ЗН, в случая на ответниците по делото П. Т. и К. Т., съответно с по 1/8 ид. част.

Ето защо, след смъртта на лицето В. Т. на 08.12.2018 г. отговорност за задълженията на последния носят единствено законните му наследници П. Т. и К. Т., като същите са придобили и по равна част – по 1/2 от притежаваната от него 1/2 ид. част от собствеността върху имота или по 1/4 ид. част. Заедно с притежаваната от нея на самостоятелно основание (като приобретател по договора за покупко – продажба от 18.03.1992 г.) ответницата П. Т. става носител на 3/4 идеални части (1/2 на лично основание и 1/4 по наследяване), а ответникът К. Т. – на 1/4 идеална част.

По делото не се твърди и не се установява недвижимият имот да е бил предмет на последващи прехвърлителни сделки, поради което съдът приема за доказано съществуването през процесния период на облигационно правоотношение с ищцовото дружество във връзка с доставката на топлинна енергия до имота и на отговорността на ответниците за нейното заплащане при доказано реално потребление.

Предвид изложеното, по делото не се доказва отговорността на ответниците в сочения от ищеца обем – за по 1/2 част от процесните задължения, като отговорността на ответника К. Т. е за по-малка част, съответно за 1/4, а принципната отговорност на ответницата П. Т. за по-голяма – 3/4 ид. части, но предвид един от основните принципи на гражданския процес – на диспозитивното начало, установен в чл. 6 ГПК, пряко проявление на който е определяне на вида и обема на търсената защита от ищеца, то в настоящия процес отговорността на ответната страна П. Т. следва да бъде ограничена именно до заявления от ищцовото дружество обем – 1/2 ид. част в случай на доказано реално потребление на топлинна енергия.

Съгласно разпоредбата на чл. 139, ал. 1 ЗЕ, разпределението на последната в сграда в режим на етажна собственост се извършва по система за дялово разпределение, а дяловото разпределение на топлинна енергия между страните в сградата се осъществява от топлопреносното предприятие или от доставчик на топлинна енергия самостоятелно или чрез възлагане на лице, вписано в публичния регистър по чл. 139а ЗЕ. Топлинната енергия за отопление на сграда – етажна собственост се разделя на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, топлинна енергия за отопление на общите части и топлинна енергия за отопление на имотите в сграда – етажна собственост – арг. чл. 142, ал. 2 ЗЕ. Съгласно чл. 145, ал. 1 от закона топлинната енергия за отопление на имотите в сграда – етажна собственост, при прилагане на дялово разпределение чрез индивидуални топломери, се определя въз основа на показанията на топломерите в отделните имоти.

Доставката на стоката следва от изводите на вещото лице, обективирани в заключението на приетата по делото съдебно – техническа експертиза, което съдът кредитира изцяло като обосновано, обективно и компетентно изготвено, отговарящо на

всички поставени задачи и останало неоспорено от страните по делото. В заключението е отразено, че същото е изготвено при анализ на приложените по делото документи, изискани от ищцовото дружество и от фирмата за дялово разпределение, конкретно [фирма]/ [адрес] и ТР „И.“.

В експертизата е изяснено, че абонатната станция на процесната сграда е индиректна и автоматизирана с пластични подгреватели за отопление и БГВ, като захранва два входа. Всеки вход е с отделна отоплителна инсталация. Общият топломер се отчита по електронен път – чрез електронно устройство, който отчет се документира. От отчетеното общо количество топлинна енергия, влязла в абонатната станция, са приспаднати технологичните разходи (загубите на топлина в самата абонатна станция от топлоотдаване на съоръженията, които се намират в нея) и са за сметка на топлофикационното дружество. За разпределение между абонатите е дадено само „чистото количество“ топлинна енергия. Средството за търговско измерване (общият топломер) е монтиран през месец февруари 2017 г., поради което не се нуждае от метрологична проверка, въпреки това е преминал такава през месец юни 2018 г., като даденото заключение е, че „съответства“ на одобрения тип. За процесния период абонатът е осигурил достъп за отчет на водомера, като главните отчети, съответно от 27.04.2018 г. и от 11.05.2019 г. са подписани. Вещото лице достига до извод, че през релевантния период в имота на ответната страна радиаторите са били демонтирани, поради което абонатът не ползва и не заплаща топлинна енергия за отопление на имот. Посочено е, че са начислени суми за топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, разпределена между всички абонати пропорционално пълните отопляеми обеми на имотите им по проект, като стойността и се определя от ФДР по зависимост, отразена в Наредба 16-334/06.04.2007 г. – Методика за дялово разпределение на топлинна енергия в сгради в режим на ЕС и Наредба Е-РД 04-1 от 12.03.2020 г. В случая пълният отопляем обем на жилището по проект е 163,88 м³, като сумите за сградна инсталация са начислени от ФДР за отопляем обем 164 м³. Отражено е, че през исковия период са начислени като дължими и суми за топлинна енергия за битово горещо водоснабдяване според показанията на 1 брой водомер за топла вода. Изяснено е, че сумите за топлинна енергия за имота са начислени съгласно изискванията на действащата нормативна уредба в областта на енергетиката Наредба № 16-334/06.04.2007 г. съгласно измененията на същата от 01.06.2014 г. Експертизата достига до извод, че общата дължима сума за процесния период възлиза на 774,64 лева, включваща стойността на топлинната енергия за БГВ и за сградна инсталация, без суми за дялово разпределение и без лихви.

Предвид изложеното, съдът достига до извод, че през исковия период от м. 05.2017 г. до м. 04.2019 г. ищцовото дружество е изпълнило задължението си, произтичащо от процесното парвоотношение и реално е доставило до процесния топлоснабден имот топлинна енергия на обща стойност от 774,64 лева, обстоятелство, останало и неоспорено от ответната страна. Ето защо, за ответниците е възникнало насрещното задължение да заплатят цената, според размера на правата си.

По делото не се твърди и не се установява плащане на процесната сума, поради което ответниците дължат заплащането и, съответно на 1/2 ид. част или сумата от 387,27 лева - ответницата П. Т. и 1/4 ид. част или сумата от 193,64 лева – ответникът К. Т..

Следователно, исковата претенция по чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. с чл. 200, ал. 1 ЗЗД, вр. с чл. 150 ЗЕ срещу ответницата П. Т. за сумата от 387,27 лева се явява изцяло основателна и следва да бъде уважена.

Исковата претенция срещу ответника К. Т. се явява основателна за сумата от 193,64 лева и в тази част следва да бъде уважена, а за разликата до пълния предявен размер (с оглед достигнатите изводи за обема от правата/задълженията на последния) от 387,27 лева или за сумата от 193,63 лева – отхвърлена като недоказана, а с това и неоснователна.

Към стойността на задължението за цена на топлинна енергия следва да се добавят и

дължимите годишни такси за извършваната услуга за дялово разпределение, чиято стойност не се спори, че се равнява на посочения от ищеца общ размер от 23,26 лева.

Този извод следва от установеното в разпоредбите на чл. 36 от Общите условия, чл. 61, ал. 1 от Наредба № 16-334/06.04.2007 г. за топлоснабдяването и на чл. 10 от Общите условия на договорите между [фирма] и търговеца за извършване на услугата дялово разпределение на топлинната енергия между потребителите в сграда – етажна собственост, тези разходи да се заплащат от потребителите на топлинна енергия на ищцовото дружество, което от своя страна заплаща цената за извършените услуги на дружествата за дялово разпределение.

Следователно, предявеният срещу ответницата П. Т. иск по чл. 79, ал. 1, предл. 1 ЗЗД за заплащане на сумата от 11,63 лева, представляваща цена на услугата дялово разпределение на топлинна енергия за периода от м. 12.2017 г. до м. 04.2019 г. се явява основателен и следва да бъде уважен изцяло.

Предявеният иск срещу ответника К. Т. се явява основателен за сумата от 5,82 лева и за същата следва да бъде уважен и отхвърлян за разликата до пълния предявен размер от 11,63 лева или за сумата от 5,81 лева, като неоснователен.

Като законна последица от уважаване на исковите, всяка една от посочените по-горе суми следва да се присъди ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба – 31.08.2021 г. до окончателното плащане.

По исковите с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД:

Основателността на исковите за лихва за забава предполага установяване от ищеца наличието на главен дълг; изпадане на ответниците в забава и размера на обезщетението за забава.

Както вече беше изяснено, съгласно чл. 33, ал. 1 от Общите условия на ищеца от 2016 г., изцяло приложими към процесните вземания за цена на топлинна енергия, клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия по чл. 32, ал. 1 и ал. 2 в 45 – дневен срок от изтичане на месеца, за който се отнасят.

Ето защо, за вземанията за топлинна енергия за процесния период, останали непогасени по давност, не е необходимо отправянето на покана или предприемането на други действия от страна на ищеца, за да се поставят клиентите в забава.

По делото не се спори, че размерът на лихвата за забава върху цената на доставената топлинна енергия за периода от 15.09.2018 г. до 12.01.2021 г. възлиза на сумата от 135,04 лева.

Предвид това и с оглед установеното съществуване на главно вземане, предявеният иск чл. 86, ал. 1 ЗЗД срещу ответницата П. Т. за сумата от 67,52 лева се явява основателен и следва да бъде уважен.

Предявеният срещу ответника К. Т. иск по чл. 86, ал. 1 ЗЗД следва да бъде уважен за сумата от 33,76 лева (съответстващ на отговорността му за ¼ част от общото задължение) и отхвърлен за разликата до 67,52 лева или за сумата от 33,76 лева.

По отношение на главното задължение за цена за услугата дялово разпределение липсва предвиден срок за плащане от страна на потребителя на топлинна енергия, поради което длъжникът изпада в забава след покана – арг. чл. 84, ал. 2 ЗЗД. В случая, по делото не са представени доказателства за отправена покана от кредитора за плащане на това задължение от дата, предхождаща подаването на исковата молба, поради което предявените акцесорни установителни искове по чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата от по 2,60 лева спрямо всеки ответник – лихва за забава върху задължението за цена на такса за услуга дялово разпределение, за периода от 30.01.2018 г. до 12.01.2021 г. се явяват неоснователни и следва да бъдат отхвърлени изцяло.

По отговорността за разноси:

При този изход на спора – частична основателност на предявените искове, право на разноси, съразмерно с уважената, респ. отхвърлената част имат и двете страни. На основание чл. 78, ал. 1 и ал. 8 ГПК в полза на ищеца, съразмерно с уважената част, за защита по исковете срещу ответницата П. Т. следва да бъде присъдена сумата от 288,38 лева, а за защита по исковете срещу ответника К. Т. сумата от 144,19 лева (при общ размер на разноските от 580 лева, съответно по 290 лева срещу всеки ответник), които суми включват сторени по делото разноси за държавна такса, депозит за СТЕ и юрисконсултско възнаграждение. Съдът определи последното в минимален размер на основание чл. 78, ал. 6 ГПК, вр. чл. 37 от Закон за правната помощ и съответно чл. 26 от Наредбата за заплащането на правната помощ (по отношение на юрисконсултското възнаграждение в заповедното производство) и чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ (по отношение на юрисконсултското възнаграждение в исковото производство), като съобрази вида и обема на извършената дейност от процесуалния му представител, както и липсата на фактическа и правна сложност на делото, характеризиращо се с обичайна продължителност. На основание чл. 78, ал. 3 ГПК право на разноси, съразмерно с отхвърлената част от исковите претенции, имат и ответниците. Същите не са претендирали такива, а и по делото не са представени доказателства за реалното им извършване, поради което не следва да им бъдат присъждани.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА П. Д. Т., с ЕГН: *****, с адрес: [адрес], [адрес] да заплати на [фирма], ЕИК [ЕИК], със седалище и адрес на управление: [адрес] на основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. с чл. 200, ал. 1 ЗЗД, вр. с чл. 150 ЗЕ, по чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД и по чл. 86, ал. 1 ЗЗД сумата от **387,27 лева**, представляваща цена на доставена топлинна енергия за периода от м.05.2017 г. до м.04.2019 г. до топлоснабден имот с адрес: [адрес], с абонатен № [№], сумата от **11,63 лева**, представляваща обезщетение за забава върху стойността на топлинната енергия за периода от 15.09.2018 г. до 12.01.2021 г. и сумата от **67,52 лева**, представляваща цена на услугата дялово разпределение на топлинната енергия за периода от м.12.2017 г. до м.04.2019 г., ведно със законната лихва върху главниците, считано от датата на подаване на исковата молба – 31.08.2021 г. до окончателното им погасяване, като **ОТХВЪРЛЯ** иска по чл. 86, ал. 1 ЗЗД за заплащане на сумата от **2,60 лева**, представляваща обезщетение за забава върху възнаграждението за дялово разпределение за периода от 30.01.2018 г. до 12.01.2021 г.

ОСЪЖДА К. В. Т., с ЕГН: *****, с адрес: [адрес], [адрес] да заплати на [фирма], ЕИК [ЕИК], със седалище и адрес на управление: [адрес] на основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. с чл. 200, ал. 1 ЗЗД, вр. с чл. 150 ЗЕ, по чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД и по чл. 86, ал. 1 ЗЗД сумата от **193,64 лева**, представляваща цена на доставена топлинна енергия за периода от м.05.2017 г. до м.04.2019 г. до топлоснабден имот с адрес: [адрес], с абонатен № [№], сумата от **5,82 лева**, представляваща обезщетение за забава върху стойността на топлинната енергия за периода от 15.09.2018 г. до 12.01.2021 г. и сумата от **33,76 лева**, представляваща цена на услугата дялово разпределение на топлинната енергия за периода от м.12.2017 г. до м.04.2019 г., ведно със законната лихва върху главниците, считано от датата на подаване на исковата молба – 31.08.2021 г. до окончателното им погасяване, като **ОТХВЪРЛЯ** исковете за сумата над уважения размер от 193,64 лева до пълния предявен размер от 387,27 лева или **за сумата от 193,63 лева**; за разликата над уважения размер от 5,82 лева до пълния предявен размер от 11,63 лева или **за сумата от 5,81 лева**, за разликата над уважения размер от 33,76 лева до пълния предявен размер от 67,52 лева или **за сумата от 33,76 лева** и изцяло **за сумата от 2,60 лева**, представляваща обезщетение за забава върху възнаграждението за дялово разпределение за периода от 30.01.2018 г. до 12.01.2021 г.

ОСЪЖДА П. Д. Т., с ЕГН: *****, с адрес: [адрес], [адрес] да заплати на [фирма],

ЕИК [ЕИК], със седалище и адрес на управление: [адрес], на основание чл. 78, ал. 1 и ал. 8 ГПК, сумата от **288,38 лева**, представляваща разноси по делото.

ОСЪЖДА К. В. Т., с ЕГН: *****, с адрес: [адрес], [адрес] да заплати на [фирма], ЕИК [ЕИК], със седалище и адрес на управление: [адрес], на основание чл. 78, ал. 1 и ал. 8 ГПК, сумата от **144,19 лева**, представляваща разноси по делото.

РЕШЕНИЕТО е постановено при участието на трето лице-помагач на страната на ищеца [адрес] – [фирма], с ЕИК: [ЕИК].

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба, пред Софийски градски съд, в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____